

Mao Tse-tung
Den kinesiska revolutionen och Kinas
kommunistiska parti *

[15] december 1939

Kapitel I: Det kinesiska samhället.....	1
1. Den kinesiska nationen.....	1
2. Det gamla feodala samhället	2
3. Det nutida koloniala, halvkoloniala och halvfeodala samhället.....	4
Kapitel II: Den kinesiska revolutionen.....	8
1. De revolutionära rörelserna under de senaste hundra åren	8
2. Den kinesiska revolutionens angreppsmål	9
3. Den kinesiska revolutionens uppgifter	11
4. Den kinesiska revolutionens drivkrafter	11
5. Den kinesiska revolutionens karaktär	16
6. Den kinesiska revolutionens perspektiv	18
7. Den kinesiska revolutionens dubbla uppgift och Kinas kommunistiska parti	19

Anmärkning

Denna version är från Maos *Valda verk* bd 2.
Översättning (från engelska): Nils G. Holmberg

Detta arbete publicerades för första gången 1940 i broschyrform (på kinesiska). I Stuart Schrams antologi *Revolutionary writings 1912-1949* (vol. VII, s. 279-306) återges en engelsk översättning av den version som ingick i 1944 års kinesiska utgåva av Maos *Skrifter*. Som vanligt påvisar Schram skillnader mellan den gamla och den reviderade versionen i *Valda verk* (med ett undantag så har inte dessa kommentarer utnyttjats nedan).

Noterna är från *Valda verk*.

1 februari 2016 / MF.

* *Den kinesiska revolutionen och Kinas kommunistiska parti* är en lärobok som kamrat Mao Tse-tung och flera andra kamrater gemensamt författade i Yenan vintern 1939. Första kapitlet "Det kinesiska samhället" färdigställdes först av andra kamrater och bearbetades sedan av kamrat Mao Tse-tung. Andra kapitlet "Den kinesiska revolutionen" skrevs av honom själv. Ytterligare ett i planen ingående kapitel "Partiuppbygge" lämnades ofullbordat av de kamrater, som arbetade med det. De två publicerade kapitlen, och särskilt andra kapitlet, har spelat en stor fostrande roll i Kinas kommunistiska parti och bland det kinesiska folket. De synpunkter på den nya demokratin, som kamrat Mao Tse-tung framförde i andra kapitlet, utvecklades betydligt utförligare i hans "Om ny-demokrati", som skrevs i januari 1940.

Kapitel I: Det kinesiska samhället

1. Den kinesiska nationen

Kina är ett av de största länderna i världen, dess territorium är ungefär lika stort som hela Europa. I detta vårt vidsträckta land finns stora områden med fruktbar jord, som förser oss med föda och kläder; bergskedjor med väldiga skogar och rika mineralfyndigheter, som korsar det på längden och bredden; många floder och sjöar, som bjuder oss möjligheter till vattentransporter och bevattning, och en lång kustlinje som underlättar kommunikationer med länder bortom haven. I detta vidsträckta land har våra förfäder levat, arbetat och förökat sig sedan urminnes tider.

Kina gränsar i nordöst, nordväst och till en del i väster till Socialistiska Sovjetrepublikernas Union, i norr till Mongoliska folkrepubliken, i sydväst och till en del i väster till Afghanistan, Indien, Bhutan och Nepal, i söder till Burma och Indokina och till Korea i öster, där det också är nära granne till Japan och Filippinerna. Kinas geografiska läge har sina fördelar och nackdelar för det kinesiska folkets revolution. Det är en fördel att ligga i närheten av Sovjetunionen och ganska avlägset från de stora imperialistiska länderna i Europa och Amerika samt att vi har många koloniala och halvkoloniala länder omkring oss. Det är en nackdel att den japanska imperialismen, i det den utnyttjar sitt geografiska grannskap, ständigt hotar alla Kinas nationaliteter och det kinesiska folkets revolution till livet.

Kina har en befolkning på 450 miljoner eller nästan en fjärdedel av hela världens. Över nio tiondelar av dess invånare tillhör Han-nationaliteten. Det finns också dussintals nationella minoriteter, däribland mongoler, huier, tibetaner, uighurer, miaoer, yier, chuanger, chungchianer och koreaner, vilka alla har en lång historia men befinner sig på skilda kulturnivåer. Kina är sålunda ett land med mycket stor befolkning, sammansatt av många nationaliteter.

Det kinesiska folket (här avser vi framför allt hanfolket) utvecklade sig längs samma linjer som många andra nationer i världen och levde under många tusen år i klasslösa primitiva gemenskaper. Cirka 4.000 år har förflutit sedan dessa primitiva gemenskaper bröt samman och övergången skedde till klassamhället, vilket först tog formen av slavsamhälle och sedan av feodalsamhälle. Under hela den kinesiska civilisationens historia har dess jordbruk och dess hantverk varit vida berömt för sin höga utvecklingsnivå. Kina har haft många stora tänkare, vetenskapsmän, uppfinnare, statsmän, soldater, skriftställare och konstnärer, och vi har en rik samling av klassiska arbeten. Kompassen uppfanns i Kina för mycket länge sedan.¹ Konsten att tillverka papper upptäcktes så tidigt som för 1.800 år sedan.² Blocktrycket uppfanns för 1.300 år sedan,³ och de lösa typerna för 800 år sedan.⁴ Kineserna kände krutet och dess användning före européerna.⁵ Kina har sålunda en av världens äldsta civilisationer; dess skrivna historia omfattar nära 4.000 år.

¹ Magnetitens magnetiska egenskaper omnämndes så tidigt som i tredje århundradet f v t av Lu Pu-wei i hans *Almanack*, och i början av första århundradet v t anmärkte den materialistiske filosofen Wang Chung i *Lun Heng* att magnetiten pekar mot söder, vilket antyder att man då kände till den magnetiska polariteten. Resebeskrivningar, tillkomna i början av 1100-talet visar att kompassen redan då allmänt användes av kinesiska navigatörer.

² Enligt uppteckningar i gamla dokument upptäckte Tsai Lun, en eunuck som levde under östra Handynastin (25-220), konsten att tillverka papper. Som material använde han bark, hampa, trasor och kasserade fisknät. År 105 (kejsare Ho Tis sista regeringsår) framlade Tsai Lun sin uppfinning för kejsaren, och därefter började denna metod, att göra papper av växtfibrer, att spridas över Kina.

³ Blocktrycket uppfanns omkring år 600 under Suidynastin.

⁴ De flyttbara typerna uppfanns av Pi Sheng under Sungdynastin någon gång mellan åren 1041 och 1048.

⁵ Enligt traditionen uppfanns krutet i Kina under 800-talet, under 1000-talet användes det redan för avfyrandet av kanoner.

Den kinesiska nationen är känd i hela världen inte blott för sin flit och sin uthållighet utan även för sin varma frihetskärlek och sina rika revolutionära traditioner. Hanfolkets historia, till exempel, visar att det kinesiska folket aldrig underkastar sig ett tyranniskt välde utan beständigt använder revolutionära medel för att störta eller förändra det. Under de tusentals år, som hanfolkets historia omfattar, har det förekommit hundratals bonderesningar, små och stora, mot godsägarnas och adelns mörka välde. Och de flesta dynastiförändringarna kom som resultat av dylika bonderesningar. Alla Kinas nationaliteter har bekämpat främmande förtryck och har beständigt gripit till revolt för att skaka det av sig. De är för en union på jämställdhetens grund men motståndare till att en nationalitet förtryckes av en annan. Under den upptecknade historiens många tusen år har många nationella hjältar och revolutionära ledare framgått ur den kinesiska nationen. Den kinesiska nationen har således en ärorik revolutionär tradition och ett förnämligt historiskt arv.

2. Det gamla feodala samhället

Ehuru Kina är en stor nation och ett vidsträckt land med en kolossal befolkning, har en lång historia, en rik revolutionär tradition och ett lysande historiskt arv, gick dess ekonomiska, politiska och kulturella utveckling mycket trögt under en lång tid efter övergången från slavsamhället till feodalsamhället. Detta feodala samhälle, som började under Chou- och Chindynastierna, bestod i omkring 3.000 år.

De väsentligaste dragen i det ekonomiska och politiska systemet under Kinas feodala epok var följande:

- 1) En på självförsörjning inriktad naturhushållning förhärskade. Bönderna producerade för egen del icke endast de jordbruksprodukter utan också de flesta hantverksprodukter de behövde. Vad godsägarna och adeln pressade ut av dem i form av jordränta var också huvudsakligen avsett för privat bruk och inte för utbyte. Ehuru utbytet med tiden utvecklades, spelade det ingen avgörande roll i hushållningen som helhet.
- 2) Den feodala härskande klassen, som bestod av godsägarna, adeln och kejsaren, ägde huvudparten av jorden. Bönderna hade mycket litet eller alls ingen jord. Bönderna brukade godsägarnas, adelns och den kungliga familjens jord med sina egna redskap och var tvungna att till dem, för deras privata bruk, överlämna 40, 50, 60, 70 eller till och med 80 procent och mera av skörden. Bönderna var i själva verket alltjämt livegna.
- 3) Godsägarna, adeln och den kungliga familjen nöjde sig inte med att pressa ut räntor av bönderna att leva på. Godsägarstaten avpressade dem också gårdar, skatter och dagsverken för att underhålla en hord av statsämbetsmän och en armé, som huvudsakligen användes till att undertrycka dem.
- 4) Den feodala godsägarstaten var det maktorgan, som skyddade detta feodala exploaterings-system. Medan den feodala staten under perioden före Chindynastin var söndersliten i rivaliserande furstendömen, blev den, sedan den förste Chinkejsaren enat Kina, autokratisk och centraliserad, ehuru en viss feodal separatism fanns kvar. Kejsaren regerade enväldigt i den feodala staten, utnämnde ämbetsmännen, som hade hand om de väpnade styrkorna, domstolarna, skatteväsendet och de statliga spannmålsmagasinen i alla delar av landet, och stödde sig på de stora jordägarna, som var hela det feodala väldets förnämsta stöd.

Under dylik feodal ekonomisk exploatering och politiskt förtryck levde de kinesiska bönderna i generationer som slavar, i fattigdom och umbäranden. Feodalismen höll dem i trældom och de hade ingen personlig frihet. Godsägaren hade rätt att slå, smäda och till och med döda dem efter behag, och de hade inga som helst politiska rättigheter. Den ytterliga fattigdom och efterblivenhet i vilken bönderna levde, till följd av den hänsynslöshet med vilken godsägarna

exploaterade och förtryckte dem, är grundorsaken till att det kinesiska samhället under flera tusen år blev kvar i samma samhällsekonomiska utvecklingsstadium.

Huvudmotsättningen i det feodala samhället var den som bestod mellan bönderna och godsägarklassen.

Bönderna och hantverksarbetarna var grundklasserna, som skapade detta samhälles rikedom och kultur.

Den hänsynslösa ekonomiska exploateringen och det politiska förtryck för vilket godsägar-klassen utsatte bönderna tvingade dem till otaliga resningar mot dess välde. Det förekom hundratals resningar, stora och små, allesammans bonderevolter eller revolutionära bondekrig från Chen Shengs, Wu Kuangs, Hsiang Yus och Liu Pangs⁶ resningar under Chindynastin, Hsinshih, Pinglin, de Röda ögonbrynens, Bronshästarna⁷ och de Gula turbanernas⁸ under Handynastin, Li Mis och Tou Chien-tehs⁹ under Suidynastin, Wang Hsien-chih och Huang Chaos¹⁰ under Tangdynastin, Sung Chiangs och Fang La¹¹ under Sungdynastin, Chu Yuan-chang¹² under Yuandynastin och Li Tzu-chengs¹³ under Mingdynastin ned till den resning som är känd under namnet Taipings himmelska kungarikes krig under Chingdynastin. Bonderesningarnas och bondekrigens omfattning i den kinesiska historien saknar motsvarig-

⁶ Chen Sheng, Wu Kuang, Hsiang Yu och Liu Pang var ledare för den första stora bonderesningen under Chindynastin. År 209 f v t organiserade Chen Sheng och Wu Kuang, som ingick i en styrka om 900 värnpliktiga på väg till garnisonstjänst i en gränspostering, en revolt i Chihsiens (numera Suhsiens) härad i provinsen Anhwei, en revolt mot Chindynastiens tyranni. Hsiang Yu och Liu Pang var de mest framstående ledarna för de bonderesningar som denna revolt utlöste över hela landet. Hsiang Yus armé förintade Chindynastiens huvudstyrkor, och Liu Pangs trupper intog dess huvudstad. I den kamp som därefter följde mellan Liu Pang och Hsiang Yu, segrade Liu Pang över Hsiang Yu och grundade Handynastin.

⁷ Hsinshih, Pinglin, Röda ögonbrynen och Bronshästarna är beteckningar på bondeuppror under Västra Handynastiens sista tid, då oron bland bönderna var vida spridd. År 8 störtade Wang Mang den härskande dynastin, besteg tronen och genomförde några få reformer för att få slut på oron bland bönderna. Men de svältande massorna i Hsinshih (i vad som nu är Chingshans härad i Hupeh) och Pinglin (beläget i nuvarande Suihsiens härad i Hupeh) reste sig i revolt. Bronshästarna och Röda ögonbrynen var de bondeskaror, som under Wang Mängs regering, reste sig i nuvarande centrala delarna av provinserna Hopei och Shantung. De Röda ögonbrynen, som var den största av bondestyrkorna, fick sitt namn av att deras kämpar målade sina ögonbryn röda.

⁸ De Gula turbanerna var en bondestyrka som revolterade år 184 och fick namn efter sina huvudbonader.

⁹ Li Mi och Tou Chien-teh var ledare för stora bonderesningar mot Suidynastin i provinserna Honan och Hopei i början av 600-talet.

¹⁰ Wang Hsien-chih organiserade en resning i Shantung år 874. Året därpå organiserade Huang Chao en resning för att stödja honom.

¹¹ Sung Chiang och Fang La var berömda ledare för bonderesningar i början av 1100-talet. Sung Chiang var verksam längs gränserna mellan provinserna Shantung, Hopei, Honan och Kiangsu, medan Fang La var aktiv i Chekiang och Anhwei.

¹² År 1351 reste sig folket i många delar av landet mot Yuandynastin (mongolerna). År 1352 anslöt sig Chu Yuan-chang till de rebellstyrkor som leddes av Kuo Tzu-hsing och blev efter dennes död deras befälhavare. År 1368 lyckades han slutligen störta mongoldynastiens välde, som vacklade under angreppen från folkets styrkor, och grundade Mingdynastin.

¹³ Li Tzu-cheng, också kallad konung Chuang (konungen som vågar allt), född i Michih i norra Shensi, var ledare för en bonderevolt som ledde till att Mingdynastin störtades. Revolten började först i norra Shensi år 1628. Li anslöt sig till de styrkor som leddes av Kao Ying-hsiang och företog ett fälttåg genom Honan och Anhwei och tillbaka till Shensi. Efter Kaos död år 1636 efterträdde Li honom, blev konung Chuang och förde fälttåg fram och tillbaka i provinserna Shensi, Szechuan, Honan och Hupeh. Slutligen erövrade han 1644 den kejserliga huvudstaden Peking, varpå den siste Ming-kejsaren begick självmord. Huvudparollen som Li propagerade bland massorna var "Stöd konung Chuang och betala ingen spannmålsskatt". En annan av hans paroller, avsedd att skapa disciplin bland hans folk, lød: "Varje mord betyder ätt ni dödar min far, varje våldtäkt att ni kränker min mor". På detta sätt vann han massornas stöd och hans rörelse blev huvudströmningen i de bonderevolter som rasade över hela landet. Eftersom även han drev omkring utan att någonsin upprätta relativt fasta basområden blev han slutligen besegrad av Wu San-kuei, en minggeneral som sammansvurit sig med chingtrupperna (mandsjuerna) för ett gemensamt angrepp mot Li.

heter annorstädes. Det var böndernas klasstrider, bondeupproren och bondekrigen som utgjorde den historiska utvecklingens verkliga drivkraft i det kinesiska feodalsamhället. Varje stor bonderesning eller stort bondekrig tilldelade sin tids feodala regim ett slag och befördrade följaktligen mer eller mindre de samhällsliga produktivkrafternas tillväxt. Eftersom det emellertid varken fanns nya produktivkrafter eller nya produktionsförhållanden eller nya klasskrafter eller något avancerat politiskt parti på den tiden, saknade böndernas resningar och krig riktig ledning av det slag som proletariatet och kommunistiska partiet i dag ger. Varje bonderevolution misslyckades, och bönderna utnyttjades ständigt av godsägarna och adeln som en hävstång för att antingen under eller efter revolutionen åvägabringa dynastiväxlingar. Ehuru vissa samhällsliga framsteg gjordes efter varje stor revolutionär strid, som bönderna förde, förblev därför de feodala ekonomiska förhållandena och det politiska systemet i grunden oförändrade.

Det är först under de senaste hundra åren som en förändring av annat slag ägt rum.

3. Det nutida koloniala, halvkoloniala och halvfeodala samhället

Som ovan sagts förblev det kinesiska samhället feodalt i 3.000 år. Men är det alltså helt feodalt i dag? Nej, Kina har förändrats. Efter 1840 års Opiumkrig förändrades Kina steg för steg till ett halvkolonialt och halvfeodalt samhälle. Efter intermezzot av den 18 september 1931, när de japanska imperialisterna började sin väpnade aggression, har Kina ytterligare förändrats till ett kolonialt, halvkolonialt och halvfeodalt samhälle. Vi ska nu skildra denna förändrings förlopp.

Såsom sagts i avsnitt 2 bestod det kinesiska feodalsamhället i omkring 3.000 år. Det var inte förrän i mitten av 19:e århundradet, i och med den utländska kapitalismens inträngande, som stora förändringar ägde rum i det kinesiska samhället.

Eftersom Kinas feodalsamhälle hade utvecklat en varuhushållning och således bar kapitalismens frön inom sig, skulle Kina av sig självt ha långsamt utvecklats till ett kapitalistiskt samhälle även utan pådrivning från den utländska kapitalismen. Den utländska kapitalismens inträngande påskyndade denna process. Utländsk kapitalism spelade en viktig roll i den kinesiska samhällsekonomis upplösning; å ena sidan undergrävde den landets på självförsörjning inriktade naturhushållning och raserade hantverksindustrierna både i städerna och i bondehemmen, och, å andra sidan, påskyndade den varuhushållningens utveckling i städerna och i landet.

Bortsett från den upplösande verkan dessa förhållanden hade på grundvalarna för Kinas feodalhushållning, gav de upphov till vissa objektiva betingelser och möjligheter för den kapitalistiska produktionens utveckling i Kina. Naturhushållningens raserande skapade en varumarknad för kapitalismen, medan ruinerandet av ett stort antal bönder och hantverkare försåg den med en arbetsmarknad.

Så långt tillbaka som för sextio år sedan under senare hälften av 19:e århundradet, började faktiskt en del köpmän, godsägare och byråkrater, stimulerade av den utländska kapitalismen och till följd av vissa sprickor i feodalhushållningens struktur, att investera i modern industri. För omkring fyrtio år sedan, vid sekelskiftet, tog Kinas nationella kapitalism sina första steg framåt. För omkring tjugo år sedan, under det första imperialistiska världskriget, utvidgades sedan Kinas nationella industri, huvudsakligen textilindustrin och kvarnindustrin, emedan de imperialistiska länderna i Europa och Amerika var upptagna av kriget och för en tid mildrade sitt förtryck mot Kina.

Historien om den nationella kapitalismens uppkomst och utveckling är samtidigt historien om den kinesiska bourgeoisins och det kinesiska proletariatets uppkomst och utveckling. Liksom en grupp av köpmännen, godsägarna och byråkraterna var den kinesiska bourgeoisins före-

gångare, så var en grupp av bönderna och hantverksarbetarna det kinesiska proletariats föregångare. Som utpräglade samhällsklasser är bourgeoisin och proletariatet i Kina nya och har aldrig tidigare existerat i Kinas historia. Komna ur det feodala samhällets sköte har de utvecklats till nya samhällsklasser. De är tvillingar, födda av Kinas gamla (feodala) samhälle, på en gång förbundna med varandra och antagonistiska mot varandra. Det kinesiska proletariatet uppstod och utvecklades emellertid samtidigt med inte bara den kinesiska nationella bourgeoisin utan också de företag som imperialisterna själva drev i Kina. Följaktligen är en mycket stor del av det kinesiska proletariatet äldre och mera erfaret än den kinesiska bourgeoisin, och det är därför en större samhällelig kraft med bredare bas.

Kapitalismens uppkomst och utveckling är emellertid endast en sida av den förändring som ägt rum efter imperialismens inträngande i Kina. Förändringen beledsagas av en annan, hämmande sida, nämligen, den sammansvärjning som imperialismen ingått med de kinesiska feodala krafterna i syfte att hindra den kinesiska kapitalismens utveckling.

De imperialistiska makter som invaderat Kina har förvisso inte för avsikt att omvandla det feodala Kina till ett kapitalistiskt Kina. Deras avsikt är, tvärtom, att omvandla Kina till sin halvkoloni eller koloni.

I detta syfte har de imperialistiska makterna begagnat och begagnar alltjämt militära, politiska, ekonomiska och kulturella medel till förtryck med resultat att Kina undan för undan blivit en halvkoloni och koloni. Dessa medel är följande:

1) De imperialistiska makterna har fört många aggressionskrig mot Kina. Som exempel kan nämnas Opiumkriget, som England inledde 1840, det krig som de engelsk-franska allierade styrkorna började 1857,¹⁴ det fransk-kinesiska kriget år 1884¹⁵ det kinesisk-japanskakriget 1894 och det krig som de åtta makternas förenade styrkor inledde år 1900.¹⁶ Efter att ha besegrat Kina i krig inte bara ockuperade de många grannländer, som tidigare stått under Kinas beskydd, utan tog eller "arrenderade" delar av dess territorium. Så till exempel ockuperade Japan Taiwan och Penghuöarna och "arrenderade" hamnen Lushun (Port Arthur), England tog Hongkong och Frankrike "arrenderade" Kwangchowbukten.* Vid sidan om

¹⁴ Från 1856 till 1860 förde England och Frankrike tillsammans ett aggressionskrig mot Kina, vari Förenta staterna och Tsarryssland stödde dem från sidolinjerna. Chingdynastins regering ägnade vid denna tid all sin energi åt att undertrycka den bonderevolution, som är känd under namnet Taipings himmelska kungarike, och förde gentemot de utländska aggressorerna det passiva motståndets politik. De engelsk-franska styrkorna intog sådana stora städer som Canton, Tientsin och Peking, plundrade och brände Yuan Ming Yuan-palatset i Peking och tvingade Chingregeringen att underteckna Tientsin- och Pekingfördragen. Dessas viktigaste bestämmelser innefattade att Tientsin, Niuchuang, Tengchow, Taiwan, Tansui, Chaochow, Chiungchow, Nanking, Chinkiang, Kiukiang och Hankow öppnades som fördragshamnar och att utlänningar garanterades särskilda privilegier för resor, missionsverksamhet och sjöfart i Kinas inre. Från denna tid spred sig de utländska aggressionsstyrkorna genom alla Kinas kustprovinser och trängde långt in i dess uppland.

¹⁵ År 1882-83 invaderade de franska aggressorerna norra delen av Indokina. Åren 1884-85 utvidgade de sitt aggressionskrig till de kinesiska provinserna Kwangsi, Taiwan, Fukien och Chekiang. Trots de segrar som vanns i detta krig undertecknade den korrupta Chingregeringen det förödmjukande Tientsinfördraget.

¹⁶ År 1900 företog åtta imperialistiska makter Storbritannien, Förenta staterna, Tyskland, Frankrike, Tsarryssland, Japan, Italien och Österrike med förenade styrkor ett angrepp på Kina i syfte att undertrycka den mot utländsk aggression riktade kinesiska folkrörelse som kallades Yi Ho Tuan-rörelsen. ("Boxarna" kallades den av utlänningarna på grund av att dess baner visade bilden av en knuten näve. Övers. anm.) Det kinesiska folket reste ett hjältemodigt motstånd. De åtta makternas förbundna styrkor intog Taku och ockuperade Tientsin och Peking. År 1901 ingick Chingregeringen ett fördrag med de åtta imperialistiska länderna. Dess viktigaste stadganden var att Kina till dessa åtta länder skulle betala den väldiga summan av 450 miljoner silvertael som krigsskadestånd och tillerkänna dem det särskilda privilegiet att förlägga trupper i Peking och i området från Peking till Tientsin och Shanhaikuan.

* I originalversionen löd de två sista meningarna så här (de viktigaste ändringarna är kursiverade):

"Efter att ha tillfogat Kina militära nederlag, tog de imperialistiska länderna ett stort antal protektorat och delar av Kinas territorium. Japan lade beslag på Korea, Taiwan, Riukiu-öarna, Penghu-öarna [Pescadorena] och

landannektonerna pressade de ut enorma skadestånd. Kinas väldiga feodalimperium fick sålunda ta emot hårda slag.

2) De imperialistiska makterna har tvingat Kina att underteckna otaliga orättvisa fördrag genom vilka de fått rätt att stationera marktrupper och flottstyrkor och utöva konsulär domsrätt i Kina,¹⁷ och de har styckat upp hela landet i imperialistiska inflytelsesfärer.¹⁸

3) De imperialistiska makterna har genom dessa orättvisa fördrag förskaffat sig herraväldet över alla viktiga handelshamnar i Kina och har i många av dessa hamnar avgränsat områden som koncessioner under deras direkta förvaltning.¹⁹ De har också förvärvat herraväldet över Kinas tullväsen, utrikeshandel och kommunikationer (utrikes- och inrikesjöfart, de allmänna kommunikationsmedlen på marken och i luften). Därigenom har de varit i stånd att dumpa sina varor i Kina, göra det till en marknad för sina industriprodukter och samtidigt att underordna dess jordbruk sina imperialistiska behov.

4) De imperialistiska makterna driver många företag i såväl den lätta som den tunga industrin i Kina för att utnyttja dess råvaror och billiga arbetskraft på platsen, och därigenom utövar de direkt ekonomiskt tryck mot Kinas nationella industri och hindrar utvecklingen av dess produktivkrafter.

5) De imperialistiska makterna monopoliserar Kinas bank- och finansväsen genom att bevilja lån till den kinesiska regeringen och upprätta banker i Kina. Således har de inte blott överväldigat Kinas nationella kapitalism i varukonkurrensen utan har också säkrat sig ett strypgrepp på dess bank- och finansväsende.

6) De imperialistiska makterna har överdragit hela Kina, från handelshamnarna till det avlägsna inlandet, med ett exploateringsnät av compradorer och köpmän-ockrare, och de har skapat en comprador-och köpmanna-ockrareklass, som står i deras tjänst, för att på detta sätt underlätta för sig att exploatera de kinesiska bondemassorna och andra grupper av folket.

7) De imperialistiska makterna har gjort såväl den feodala godsägarklassen som compradorklassen till huvudstöden för sitt välde i Kina. Imperialismen ”förenar ... sig framför allt med den äldre samhällsordningens härskande skikt godsägarna och handels- och

hamnen Lushun [Port Arthur]; England tog *Burma, Bhutan, Nepal och Hongkong*; Frankrike tog *Annam* [Vietnam]; *t o m ett eländigt litet land som Portugal tog Macao från oss.*”

Ändringarna gjordes 1951. Se Schrams antologi *Revolutionary writings 1912-1949*, vol. VII, s. 285. - MF

¹⁷ Konsulär domsrätt var ett av de särskilda privilegier som de imperialistiska makterna försåg sig med genom de orättvisa fördrag som de påtvingade det gamla Kinas regeringar med början från tilläggsavtalet till det kinesisk-brittiska fördraget i Nanking, undertecknat vid Humen (Bogue) år 1843, och med det kinesisk-amerikanska fördraget i Wanghia 1844. Det innebar, att, om en undersåte från något land, som åtnjöt det konsulära domsrättsprivilegiet i Kina, ställdes under åtal i ett civilmål eller kriminalmål, skulle han inte rannsakas och dömas av en kinesisk domstol utan av sitt eget lands konsul.

¹⁸ I slutet av förra århundradet betecknade de imperialistiska makter som gjorde sig skyldiga till aggression mot Kina olika delar av landet som sina inflytelsesfärer. Var och en av dessa makter utstakade de områden som föll under dess ekonomiska och militära inflytande. Sålunda betecknades provinserna i Yangtsedalens mellersta och lägre delar som brittisk inflytelsesfär; Yunnan, Kwangtung och Kwangsi som Frankrikes; Shantung som Tysklands; Fukien som Japans, och de tre nordöstprovinserna (nuvarande provinserna Liaoning, Kirin och Heilungkiang) som Tsarrysslands inflytelsesfär. Efter det rysk-japanska kriget år 1905 kom södra delen av de tre nordöstprovinserna under japanskt inflytande.

¹⁹ De utländska koncessionerna var områden som de imperialistiska makterna tog för sig i fördragshamnarna sedan de tvingat Chingregeringen att öppna dessa hamnar. I dessa så kallade koncessioner genomförde de ett imperialistiskt kolonialstyrelsesystem, som var helt oberoende av kinesisk lag och administration. Genom dessa koncessioner utövade imperialisterna direkt eller indirekt politiskt och ekonomiskt herravälde över den kinesiska feodal- och compradorregimen. Under 1924 27 års revolution inledde det revolutionära folket under Kinas kommunistiska partis ledning en rörelse för att avskaffa koncessionerna, och i januari 1927 övertog de de brittiska koncessionerna i Hankow och Kiukiang. Imperialisterna behöll emellertid olika koncessioner sedan Chiang Kai-shek förrätt revolutionen.

ockrarbourgeoisin mot folkets majoritet. Överallt försöker imperialismen upprätthålla och föreviga de förkapitalistiska formerna för utsugningen (i synnerhet på landsbygden), vilka bildar grundlaget för de reaktionära bundsförvanternas existens.”²⁰ ”Imperialismen med all dess finansiella och militära makt är den kraft som i Kina stöder, inspirerar, omhuldar och bevarar de feodala kvarlevorna jämte deras byråkratisk-militaristiska överbyggnad.”²¹

8) De imperialistiska makterna förser den reaktionära regeringen med stora mängder krigsmateriel och en härskara av militära rådgivare för att hålla i gång krigsherrarnas inbördes strider och undertrycka det kinesiska folket.

9) Dessutom har de imperialistiska makterna aldrig förtröttats i sina ansträngningar att andligen förgifta det kinesiska folket. Detta är deras politik för kulturell aggression. Och den genomförs medels missionsverksamhet, genom inrättandet av sjukhus och skolor, genom utgivning av tidningar och genom att locka kinesiska studenter att studera utomlands. Deras syfte är att skola intellektuella, som ska tjäna deras intressen, och att dupera folket.

10) Sedan den 18 september 1931 har den japanska imperialismens omfattande invasion förvandlat ett stort stycke av det halvkoloniala Kina till en japansk koloni.

Dessa fakta representerar den andra sidan av den förändring som ägt rum efter imperialismens inträngande i Kina den blodbestänkta bilden av hur det feodala Kina förvandlats till det halvfeodala, halvkoloniala och koloniala Kina.

Det är således klart att de imperialistiska makterna genom sin aggression mot Kina, å ena sidan, påskyndat det feodala samhällets upplösning och de kapitalistiska elementens tillväxt och därigenom omvandlat ett feodalt samhälle till ett halvfeodalt, och, å andra sidan, påtvingat Kina sitt hänsynslösa välde och förvandlat ett självständigt land till ett halvkolonialt och kolonialt land.

Tar vi bägge dessa sidor tillsammans, kan vi se att Kinas koloniala, halvkoloniala och halvfeodala samhälle besitter följande kännetecken:

1) Grundvalarna för feodaltidens på självförsörjning inriktade naturhushållning har förintats, men godsägarklassens exploatering av bönderna, som är grunden för det feodala exploateringssystemet, inte endast består oförändrad utan dominerar, förbunden som den är med den exploatering som bedrivs av comprador- och ockrarkapitalet, klart Kinas samhälleliga och ekonomiska liv.

2) Den nationella kapitalismen har utvecklats i viss utsträckning och har spelat en avsevärd roll i Kinas politiska och kulturella liv, men den har inte blivit huvudtypen i Kinas samhälls-ekonomi, den är ryggradslös och oftast i varierande grad förbunden med den utländska imperialismen och den inhemska feodalismen.

3) Kejsarens och adelns självhärskardöme har störtats och efterträts först av godsägarklassens krigsherre-byråkratvälde och därefter av godsägarklassens och storbourgeoisins gemensamma diktatur. I de ockuperade områdena består den japanska imperialismens och dess marionetters välde.

4) Imperialismen har herraväldet över inte blott Kinas livsviktiga finansiella och ekonomiska artärer utan också över dess politiska och militära makt. I de ockuperade områdena befinner sig allt i den japanska imperialismens händer.

²⁰ ”Den revolutionära rörelsen i kolonierna och halvkolonierna”, *Kominterns sjätte kongress, beslut och resolutioner*, Frams förlag, Stockholm 1929, s. 73.

²¹ J. V. Stalin: ”Die Revolution in China und die Aufgaben der Komintern”, *Werke*, Dietz Verlag, Berlin, 1953, bd 9, s. 248.

5) Kinas ekonomiska, politiska och kulturella utveckling är mycket ojämn emedan landet befunnit sig under många imperialistiska maktens fullständiga eller partiella dominans, emedan det under en lång tid faktiskt befunnit sig i ett tillstånd av söndring och emedan dess territorium är så oerhört stort.

6) Under imperialismens och feodalismens dubbla förtryck och särskilt såsom ett resultat av den japanska imperialismens omfattande invasion har det kinesiska folket, och i synnerhet bönderna, blivit allt fattigare och har till och med i stort antal utarmats och lever i svält och kyla och utan några politiska rättigheter. Fattigdomen och bristen på frihet bland det kinesiska folket har en omfattning som man sällan finner annorstädes.

Dessa är Kinas koloniala, halvkoloniala och halvfeodala samhällens kännetecken.

Detta läge har i huvudsak bestämts av de japanska och övriga imperialistiska krafterna; det är ett resultat av det hemliga samförståndet mellan utländsk imperialism och inhemsk feodalism.

Motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen och motsättningen mellan feodalismen och folkets stora massor är de grundläggande motsättningarna i det nutida kinesiska samhället. Naturligtvis finns det andra, sådana som motsättningen mellan bourgeoisin och proletariatet och motsättningarna inom de reaktionära härskande klasserna själva. Men motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen är huvudmotsättningen. Dessa motsättningar och deras tillspetsning måste oundvikligen resultera i att de revolutionära rörelserna oavbrutet växer. De stora revolutionerna i det moderna och samtida Kina har uppstått och utvecklats på basis av dessa grundläggande motsättningar.

Kapitel II: Den kinesiska revolutionen

1. De revolutionära rörelserna under de senaste hundra åren

Historien om hur imperialismen i hemligt samförstånd med den kinesiska feodalismen omvandlat Kina till en halvkoloni och koloni är samtidigt historien om det kinesiska folkets kamp mot imperialismen och dess lakejer. Opiumkriget, rörelsen som kallades Taipings himmelska kungarike, det fransk-kinesiska kriget, det kinesisk-japanska kriget, reformrörelsen år 1898, Yi Ho Tuanrörelsen, 1911 års revolution, Fjärdemajrörelsen, Trettiondemajrörelsen, Nordexpeditionen, det agrarrevolutionära kriget och det nuvarande försvarskriget mot Japan alla vittnar om den okuvliga anda i vilken det kinesiska folket bekämpar imperialismen och dess lakejer.

Tack vare det kinesiska folkets oböjliga och hjältemodiga kamp under de senaste hundra åren, har imperialismen inte förmått underkua Kina och den kommer heller aldrig att kunna göra det.

Det tappra kinesiska folket kommer förvisso att kämpa vidare, även om den japanska imperialismen nu uppbygger hela sin styrka i en med alla krafter företagen offensiv och även om många godsägare och element ur storbourgeoisin, sådana som de öppna och förtäckta anhängarna av Wang Ching-wei, redan har kapitulerat för fienden eller förbereder sig att göra det. Denna hjältemodiga kamp kommer inte att sluta förrän det kinesiska folket har drivit den japanska imperialismen ut ur Kina och uppnått landets fullständiga befrielse.

Det kinesiska folkets nationalrevolutionära kamp har en historia som sträcker sig över ett helt århundrade från 1840 års Opiumkrig räknat, eller över trettio år räknat från 1911 års revolution. Den har ännu inte nått sitt mål och har heller inte löst sina uppgifter med någon större framgång. Därför måste det kinesiska folket och framför allt kommunistiska partiet axla ansvaret för att beslutsamt föra kampen vidare.

Vilka är revolutionens angreppsmål? Vilka är dess uppgifter? Vilka är dess drivkrafter? Vilken är dess karaktär? Och vilka är dess perspektiv? Dessa frågor ska vi nu syssla med.

2. Den kinesiska revolutionens angreppsmål

Av vår analys i första kapitlets tredje avsnitt vet vi att våra dagars kinesiska samhälle är ett kolonialt, halvkolonialt och halvfeodalt samhälle. Först då vi fattar det kinesiska samhällets natur, blir vi i stånd att klart förstå den kinesiska revolutionens angreppsmål, dess uppgifter, drivkrafter och karaktär samt dess perspektiv och framtida omvandling. En klar förståelse av det kinesiska samhällets natur, det vill säga, av de kinesiska betingelserna, är därför nyckeln till en klar förståelse av revolutionens alla problem.

Eftersom det nutida kinesiska samhället till sin natur är kolonialt, halvkolonialt och halvfeodalt, vilka är dess huvudmål eller dess fiender i den kinesiska revolutionens nuvarande skede?

De är imperialismen och feodalismen, bourgeoisin i de imperialistiska länderna och godsägarklassen i vårt eget land. För det är dessa två som är de främsta förtryckarna, det främsta hindret för framåtskridandet i det kinesiska samhället i nuvarande skede. De två förtrycker i hemligt samförstånd det kinesiska folket, och imperialismen är det kinesiska folkets värste och grymmaste fiende, ty det nationella förtryck som imperialismen utövar är det mest betungande.

Efter Japans väpnade invasion i Kina har den japanska imperialismen varit revolutionens huvudfiende och jämte den alla de kinesiska förrädare och reaktionärer som står i förbund med den, vare sig de öppet kapitulerat för den eller förbereder sig att göra det.

Den kinesiska bourgeoisin, som också är ett offer för imperialistiskt förtryck, ledde eller spelade en gång en huvudroll i revolutionära strider, sådana som 1911 års revolution, och har deltagit i sådana revolutionära strider som Nordexpeditionen och det nu pågående försvarskriget mot Japan. Under den långa perioden från 1927 till 1937 samarbetade emellertid dess övre skikt, nämligen den grupp som företrädes av den reaktionära klickan inom Kuomintang, med imperialismen, bildade ett reaktionärt förbund med godsägarklassen, förrådde de vänner som hade hjälpt det kommunistiska partiet, proletariatet, bönderna och andra grupper av småbourgeoisin förrådde den kinesiska revolutionen och förorsakade dess nederlag. Vid den tiden kunde därför det revolutionära folket och det revolutionära politiska partiet (kommunistiska partiet) inte betrakta dessa bourgeoisielement som annat än ett av revolutionens angreppsmål. Under försvarskriget har en grupp av storgodsägarklassen och storbourgeoisin, representerad av Wang Ching-wei, blivit förrädare och löpt över till fienden. Följaktligen kan det antijapanska folket inte anse dessa element ur storbourgeoisin, som förrått våra nationella intressen, som annat än ett av revolutionens angreppsmål.

Det är således tydligt att den kinesiska revolutionens fiender är mycket starka. Till dem hör inte blott mäktiga imperialistiska och mäktiga feudala krafter, utan tidvis också bourgeoisins reaktionärer som samarbetar med de imperialistiska och feudala krafterna för att bekämpa folket. Därför är det felaktigt att underskatta styrkan hos det revolutionära kinesiska folkets fiender.

Ställd inför sådana fiender kan den kinesiska revolutionen inte bli annat än långvarig och skoningslös. Med så mäktiga fiender kan de revolutionära krafterna inte byggas upp och härdas till en makt, som är i stånd att krossa dem, annorledes än under en lång tidsperiod. Med fiender som så hänsynslöst undertrycker den kinesiska revolutionen, kan de revolutionära krafterna inte hålla sina egna ställningar, än mindre erövra fiendens, därest de inte stålsätter sig och ådagalägger seg ihärdighet i fullaste mått. Det är därför felaktigt att tro att

den kinesiska revolutionens styrkor kan byggas upp på ett ögonblick eller att Kinas revolutionära kamp kan ge seger i morgon dag.

Inför sådana fiender måste den kinesiska revolutionens huvudmedel eller huvudform bli väpnad kamp, inte fredlig kamp. Ty våra fiender har gjort fredlig verksamhet omöjlig för det kinesiska folket och har berövat det alla politiska friheter och demokratiska rättigheter. Stalin säger: ”I Kina bekämpar den beväpnade revolutionen den beväpnade kontrarevolutionen. Detta är ett av den kinesiska revolutionens specifika drag och en av dess fördelar.”²² Denna formulering är fullkomligt riktig. Därför är det felaktigt att förringa väpnad kamp, revolutionärt krig, gerillakrig och arbete i armén.

Inför sådana fiender uppstår frågan om revolutionära basområden. Eftersom Kinas nyckelstäder länge har varit ockuperade av de mäktiga imperialisterna och deras reaktionära kinesiska bundsförvanter, är det oavvisligen nödvändigt för de revolutionära leden att omvandla de efterblivna byarna till framskridna, konsoliderade basområden, till stora militära, politiska, ekonomiska och kulturella revolutionsbastioner, från vilka de kan bekämpa sina ondsinta fiender, som utnyttjar städerna för angrepp mot landsbygdsdistrikten, och på detta sätt undan för undan nå fram till fullständig seger för revolutionen genom långtutdragen strid. Det är oavvisligen nödvändigt för dem att handla så, om de inte vill kompromissa med imperialismen och dess lakejer, utan är beslutna att fortsätta kampen, och om de har för avsikt att bygga upp och härda sina egna styrkor och undvika avgörande slag med en mäktig fiende så länge deras egen styrka är otillräcklig. Då detta ju är fallet, kan seger i den kinesiska revolutionen först vinnas i landsbygdsområdena, och detta är möjligt därför att Kinas ekonomiska utveckling är ojämn (dess hushållning är inte en enhetlig kapitalistisk hushållning), därför att dess territorium är vidsträckt (vilket ger de revolutionära styrkorna utrymme att manövrera), därför att det kontrarevolutionära lägret är splittrat och fullt av motsättningar och därför att den kamp som föres av bönderna, vilka utgör revolutionens huvudstyrka, leds av kommunistiska partiet, proletariatets parti. Men å andra sidan gör just dessa omständigheter revolutionen ojämn och föranleder att uppgiften att vinna fullständig seger blir långvarig och mödosam. Då är det klart att den långvariga revolutionära kampen i de revolutionära basområdena i huvudsak utgöres av gerillakrigföring av bönder, ledda av Kinas kommunistiska parti. Därför är det felaktigt att förbise nödvändigheten av att använda landsbygdsdistrikt såsom revolutionära basområden, att försumma omsorgsfullt arbete bland bönderna och att försumma gerillakrigföringen.

Framhävandet av den väpnade kampen betyder emellertid inte att vi avstår från andra kampformer. Tvärtom. Väpnad kamp kan inte bli framgångsrik därest den inte samordnas med andra kampformer. Och då vi framhäver arbetet i basområdena på landsbygden betyder detta inte att vi upphör med vårt arbete i städerna och i de andra stora landsbygdsområdena, som alltjämt ligger under fiendens välde. Tvärtom. Utan arbetet i städerna och i dessa övriga landsbygdsområden, skulle våra egna basområden på landsbygden bli isolerade och revolutionen skulle lida nederlag. Dessutom är revolutionens slutmål att erövra städerna, fiendens viktigaste baser, och detta mål kan inte uppnås utan ett tillfredsställande arbete i städerna.

Det är sålunda klart att revolutionen inte kan segra vare sig i landsbygdsområdena eller i städerna utan att vi förintar fiendens armé, hans främsta vapen mot folket. Därför har vi, vid sidan om utplånandet av fiendens trupper i slag, den viktiga uppgiften att skapa upplösning bland dem.

²² J. V. Stalin: ”Über die Perspektiven der Revolution in China”, a.a. bd 8, s. 324.

Det är också klart att det kommunistiska partiet inte får vara impulsivt och äventyrligt i sin propaganda och sitt organisationsarbete i de stads- och landsbygdsområden som under lång tid varit ockuperade av fienden och dominerats av reaktionens och mörkrets krafter, utan att det där måste ha noga utvalda kadrer, som arbetar underjordiskt, måste samla styrka och bida sin tid. Då partiet leder folket i kamp mot fienden måste det använda taktiken att rycka fram steg för steg, långsamt men säkert, följa principen att föra kamp på rättfärdiga grunder, till vår fördel och med återhållsamhet samt utnyttja sådana öppna verksamhetsformer som är tillåtna i lag, förordning och enligt samhällselig sedvänja; tomt oväsen och obetänksamma handlingar kan aldrig leda till framgång.

3. Den kinesiska revolutionens uppgifter

Imperialismen och den feodala godsägarklassen är den kinesiska revolutionens huvudfiender i nuvarande skede, vilka är då revolutionens nuvarande uppgifter?

Huvuduppgifterna är utan tvivel att slå mot dessa bägge fiender, att genomföra en nationell revolution för att göra slut på det utländska imperialistiska förtrycket och en demokratisk revolution för att göra slut på det feodala godsägarförtrycket, varvid den nationella revolutionen för att störta imperialismen är den första och viktigaste uppgiften.

Dessa två stora uppgifter är inbördes förbundna. Om inte det imperialistiska väldet störtas, kan den feodala godsägarklassens välde inte brytas, ty imperialismen är dess förnämsta stöd. Och tvärtom, om inte bönderna får hjälp i sin kamp för att störta den feodala godsägarklassen, blir det omöjligt att bygga upp mäktiga revolutionära styrkor för att störta imperialismens välde, ty den feodala godsägarklassen är det imperialistiska väldets samhälleliga huvudstöd i Kina och bönderna är huvudkraften i den kinesiska revolutionen. Därför är dessa två grundläggande uppgifter, den nationella revolutionen och den demokratiska revolutionen samtidigt skilda och förenade.

De två revolutionära uppgifterna är i verkligheten redan förbundna eftersom den nationella revolutionens omedelbara huvuduppgift är att stå de japanska imperialistiska inkräktarna emot och eftersom den demokratiska revolutionen måste fullbordas för att vi ska kunna vinna kriget. Det är fel att betrakta den nationella revolutionen och den demokratiska revolutionen såsom två helt olika skeden av revolutionen.

4. Den kinesiska revolutionens drivkrafter

Förutsatt att det kinesiska samhällets natur och den kinesiska revolutionens nuvarande angreppsmål och uppgifter är de som analyserats och definierats härovan, vilka är den kinesiska revolutionens drivkrafter?

Eftersom det kinesiska samhället är kolonialt, halvkolonialt och halvfeodalt, eftersom revolutionens angreppsmål huvudsakligen är det utländska imperialistvældet och den inhemska feodalismen, eftersom dess uppgift är att störta dessa bägge förtryckare, vilka av de olika klasserna och skikten i det kinesiska samhället bildar de krafter som är i stånd att bekämpa dem? Detta är frågan om den kinesiska revolutionens drivkrafter i nuvarande skede. En klar förståelse av denna fråga är oundgänglig för en riktig lösning av problemet om den kinesiska revolutionens grundtaktik.

Vilka klasser finns det i vår tids kinesiska samhälle? Där finns godsägarklassen och bourgeoisin, godsägarklassen och bourgeoisins övre skikt utgör de härskande klasserna i det kinesiska samhället. Och där finns proletariatet, bönderna och olika grupper av annan småbourgeoisin än bönderna, vilka allesammans alltså är de underkuvade klasserna i Kinas väldiga områden.

Dessa klassers hållning och ståndpunkt till den kinesiska revolutionen bestämmas helt av deras ekonomiska läge i samhället. Sålunda bestämmas revolutionens drivkrafter, lika väl som dess angreppsmål och uppgifter, av Kinas samhällsekonomiska systems natur.

Låt oss nu analysera de olika klasserna i det kinesiska samhället.

1. Godsägarklassen

Godsägarklassen utgör den huvudsakliga samhälleliga grundvalen för det imperialistiska väldet i Kina. Den är en klass som utnyttjar det feodala systemet till att exploatera och förtrycka bönderna, hindrar Kinas politiska, ekonomiska och kulturella utveckling och inte spelar någon som helst framstegsvänlig roll.

Som klass är godsägarna därför ett angreppsmål för revolutionen och inte en av dess drivkrafter.

Under det nu pågående försvarskriget har en del av de stora godsägarna jämte en del av storbourgeoisin (kapitulanterna) givit sig till de japanska angriparna och blivit förrädare, medan en annan grupp av de stora godsägarna tillsammans med en annan grupp av storbourgeoisin (den yttersta högern) i allt högre grad vacklar även om de ännu befinner sig i det antijapanska lägret. Men rätt många av de upplysta herrskapen, som består av mellanstora och små godsägare och har en viss kapitalistisk anstrykning, ådagalägger en viss entusiasm för kriget, och vi bör ena oss med dem i den gemensamma kampen mot Japan.

2. Bourgeoisin

Det finns en skillnad mellan storbourgeoisin, som består av compradorer, och den nationella bourgeoisin.

Storbourgeoisin compradorerna är en klass, som direkt tjänar de imperialistiska ländernas kapitalister och uppammats av dem; den är med otaliga band knuten till de feodala krafterna på landsbygden. Därför är den ett av den kinesiska revolutionens angreppsmål och har aldrig någonsin i revolutionens historia hört till dess drivkrafter.

Olika grupper av storbourgeoisin compradorerna har emellertid svurit olika imperialistiska makter tro och loven. Då motsättningarna mellan de sistnämnda blir mycket tillspetsade och revolutionen huvudsakligen riktar sig mot en särskild imperialistisk makt, blir det därför möjligt för de grupper av compradorklassen, som står i andra imperialistiska grupperings tjänst, att i viss utsträckning och under en viss period ansluta sig till den antiimperialistiska fronten. Men de kommer att vända sig emot den kinesiska revolutionen i samma ögonblick som deras herrar gör det.

I det pågående kriget har den projapanska storbourgeoisin (kapitulanterna) antingen givit sig eller förbereder att ge sig. Den proeuropeiska och proamerikanska storbourgeoisin (den yttersta högern) vacklar allt mera, fastän den ännu befinner sig i det antijapanska lägret, och den spelar dubbelspel i det den på en och samma gång gör motstånd mot Japan och bekämpar det kommunistiska partiet. Vår politik gentemot storbourgeoisins kapitulanter är att behandla dem som fiender och beslutsamt slå ned dem. Gent emot den yttersta högern inom storbourgeoisin använder vi två slags revolutionär politik: å ena sidan förenar vi oss med dem, därför att de alltjämt är antijapanska och vi bör utnyttja deras motsättningar till den japanska imperialismen, men å den andra sidan kämpar vi beslutsamt emot dem, därför att de bedriver en despotisk antikommunistisk, reaktionär politik, som är skadlig för försvaret och enheten, vilka bägge skulle sättas i fara därest vi inte förde en sådan kamp.

Den nationella bourgeoisin är en klass med tvåfaldig karaktär.

å ena sidan, är den förtryckt av imperialismen och fjättrad av feodalismen och står följaktligen i motsättning till dem bägge. I detta avseende utgör den en av de revolutionära krafterna. Under den kinesiska revolutionens gång har den ådagalagt en viss entusiasm för att bekämpa imperialismen och byråkraternas och krigsherrarnas regeringar.

Men, å andra sidan, saknar den mod att grundligt bekämpa imperialismen och feodalismen, därför att den både ekonomiskt och politiskt är ryggradslös och alltjämt har ekonomiska förbindelser med imperialismen och feodalismen. Detta framgår mycket klart när folkets revolutionära krafter växer sig starka.

Av den nationella bourgeoisins tvåfaldiga karaktär följer att den vid vissa tidpunkter och i viss utsträckning kan delta i revolutionen mot imperialismen och byråkraternas och krigsherrarnas regeringar och bli en revolutionär kraft, men att det vid andra tidpunkter är fara för att den ska följa storbourgeoisin och uppträda som dess medbrottsling i kontrarevolutionen.

Den nationella bourgeoisin i Kina, som huvudsakligen består av mellanbourgeoisin, har aldrig verkligen innehaft politisk makt, utan har kringkurits av den reaktionära politik vilken bedrivits av storgodsägarklassen och storbourgeoisin, som innehar makten, ehuru väl den följt dem i kampen mot revolutionen från 1927 till 1931 (intill intermezzot av den 18 september). I det pågående kriget skiljer den sig inte blott från storgodsägarklassens och storbourgeoisins kapitulanter, utan också från storbourgeoisins yttersta höger, och hittills har den varit en tämligen god bundsförvant till oss. Därför är det absolut nödvändigt att ha en väl genomtänkt politik gentemot den nationella bourgeoisin.

3. Olika grupper av småbourgeoisin utom bönderna

Småbourgeoisin, med undantag för bönderna, består av de stora skarorna av intellektuella, småhandlare, hantverkare och fria yrkesutövare.

Deras läge påminner i någon mån om mellanböndernas, de lider alla under imperialismens, feodalismens och storbourgeoisins förtryck, och de drivs allt närmare ekonomisk ruin eller utarmning.

Följaktligen utgör dessa delar av småbourgeoisin en av revolutionens drivkrafter och är en pålitlig bundsförvant till proletariatet. Endast under proletariatets ledning kan de uppnå sin befrielse.

Låt oss nu analysera småbourgeoisins olika grupper, bönderna undantagna.

Först de intellektuella och den studerande ungdomen. De utgör inteen särskild klass eller ett särskilt skikt. I våra dagars Kina, kan de flesta av dem, av deras familjetillhörighet, levnadsförhållanden och politiska åskådning att döma, placeras i kategorin småborgare. Deras antal har under de senaste få årtiondena ökat avsevärt. Bortsett från den grupp av de intellektuella som anslutit sig till imperialisterna och storbourgeoisin och arbetar för dem mot folket, är de flesta av de intellektuella och de studerande förtryckta av imperialismen, feodalismen och storbourgeoisin och lever i fruktan för att bli arbetslösa eller tvungna att avbryta sina studier. De har därför en dragning till att bli verkligt revolutionära. De är mer eller mindre utrustade med borgerlig vetenskaplig kunskap, har en fin känsla för politik och spelar ofta en roll som avantgarde eller tjänar som förbindelseänk med massorna under revolutionens innevarande skede. Den kinesiska studentrörelsen utomlands före 1911 års revolution, Fjärdemajrörelsen 1919, Trettiondemajrörelsen 1925 och Niondedecemberrörelsen 1935 är slående bevis på detta. Alldeles särskilt kan det stora antalet mer eller mindre utfattiga intellektuella göra gemensam sak med arbetarna och bönderna då det gäller att stödja eller delta i revolutionen. Det var bland de intellektuella och de unga studerande som marxist-leninistisk ideologi först blev vida spridd och godtagen i Kina. De revolutionära krafterna kan inte organiseras med

framgång och det revolutionära arbetet kan inte ledas framgångsrikt, utan att revolutionära intellektuella deltar däri. Men de intellektuella är ofta böjda för att vara subjektiva och individualistiska, opraktiska i sitt tänkande och obeslutsamma i handling innan de helhjärtat kastat sig in i de revolutionära masstriderna eller bestämt sig för att tjäna massorna och bli ett med dem. Ehuru massan av de revolutionära intellektuella i Kina kan spela en roll som avantgarde eller tjäna som förbindelselänk med massorna kommer följaktligen inte alla av dem att förbli revolutionärer till slutet. En del kommer att falla ur de revolutionära leden i kritiska ögonblick och bli passiva, medan några få till och med kan bli fiender till revolutionen. De intellektuella kan övervinna sina brister endast i masskamp under en lång period.

Den andra gruppen, småhandlare. De driver i allmänhet små butiker och anställer få eller inga medhjälpare. De lever under hotet att försättas i konkurs som resultat av den exploatering imperialisterna, storbourgeoisin och ockrarna utsätter dem för.

Tredje gruppen, hantverkarna. De är mycket talrika. De besitter sina egna produktionsmedel och anställer inga arbetare, eller endast en eller två lärlingar eller hjälpare. Deras läge liknar mellanböndernas.

Fjärde gruppen, de fria yrkesutövarna. Till dem hör läkarna och folk ur andra fria yrken. De exploaterar inte andra människor eller gör det endast i obetydlig mån. Deras läge liknar hantverkarnas.

Dessa grupper av småbourgeoisin bildar en väldig mängd av människor som vi måste vinna över och vars intressen vi måste skydda, därför att de i allmänhet kan stödja eller delta i revolutionen och är värdefulla bundsförvanter. Deras svaghet är att en del av dem lätt låter sig påverkas av bourgeoisin. Följaktligen måste vi bedriva revolutionär propaganda och organisationsarbete bland dem.

4. Bönderna

Bönderna utgör ungefär 80 procent av Kinas hela befolkning och är huvudkraften i dess nationalhushållning i dag.

En skarp polariseringsprocess äger rum bland bönderna.

1) De rika bönderna. De utgör omkring 5 procent av befolkningen på landsbygden (eller omkring tio procent om man sammanräknar dem med godsägarna) och bildar landsbygdens bourgeoisie. De flesta av de rika bönderna i Kina är till sin karaktär halvfeodala, eftersom de arrenderar ut en del av sin jord, bedriver ocker och hänsynslöst exploaterar lantarbetarna. Men i allmänhet deltar de själva i arbetet och är i denna mening en del av bönderna. Den form av produktion som de rika bönderna representerar kommer att förbli nyttig under en bestämd period. Allmänt talat kan de tänkas ge en del bidrag till bondemassornas antiimperialistiska kamp och förhålla sig neutrala i den agrarrevolutionära kampen mot godsägarna. Därför bör vi inte betrakta de rika bönderna såsom hörande till samma klass som godsägarna och bör inte i förtid utforma en politik för att avskaffa de rika bönderna som klass.

2) Mellanbönderna. De bildar omkring 20 procent av befolkningen på Kinas landsbygd. De är ekonomiskt självförsörjande (de har kanske något att lägga undan när skördarna är goda, och de hyr då och då arbetskraft eller lånar ut små penningssummor mot ränta). I allmänhet exploaterar de inte andra, men blir själva exploaterade av imperialisterna, godsägarklassen och bourgeoisin. De har inga politiska rättigheter. En del av dem har inte jord tillräckligt och endast en grupp (de välbärgade mellanbönderna) har en del överskottsjord. Mellanbönderna kan inte endast ansluta sig till den antiimperialistiska revolutionen och agrarrevolutionen utan kan också acceptera socialismen. Därför kan hela mellanbondeskiktet vara en pålitlig bundsförvant till proletariatet och är en viktig drivkraft för revolutionen. Mellanböndernas

positiva eller negativa inställning är en av de faktorer som avgör seger eller nederlag i revolutionen, och detta gäller alldeles särskilt efter agrarrevolutionen då de blir i majoritet bland landsbygdens befolkning.*

3) De fattiga bönderna. De fattiga bönderna i Kina utgör tillsammans med lantarbetarna omkring 70 procent av landsbygdens befolkning. De är de breda bondemassorna som inte har någon jord eller otillräckligt med jord, landsbygdens halvproletariat, den kinesiska revolutionens största drivkraft, proletariatets naturlige och mest pålitlige bundsförvant och de kinesiska revolutionära krafternas huvudstyrka. Endast under proletariatets ledning kan de fattiga bönderna och mellanbönderna uppnå sin befrielse, och endast genom att bilda ett fast förbund med de fattiga bönderna och mellanbönderna kan proletariatet leda revolutionen till seger. I annat fall är varken det ena eller det andra möjligt. Termen "bönderna" avser huvudsakligen de fattiga bönderna och mellanbönderna.

5. Proletariatet

Bland det kinesiska proletariatet utgör de moderna industriarbetarna från 2,5 till 3 miljoner, arbetarna inom småindustrin och hantverket samt butiksbiträdena i städerna allt som allt omkring 12 miljoner, och dessutom finns det ett stort antal landsbygdsproletärer (lantarbetare) och andra egendomslösa människor i städerna och på landsbygden.

Förutom de grundläggande egenskaper som det kinesiska proletariatet har gemensamma med proletariatet överallt annorstädes att det är förbundet med den mest framskridna hushållningsformen, dess starka känsla för organisation och disciplin och dess avsaknad av privata produktionsmedel har det kinesiska proletariatet många andra ypperliga kvaliteter.

Vilka är de?

För det första, är det kinesiska proletariatet mera grundligt och beslutsamt i den revolutionära kampen än någon annan klass därför att det är utsatt för ett trefaldigt förtryck (imperialismens, bourgeoisins och det feodala), som kännetecknas av en hårdhet och en grymhet som man sällan möter i andra länder. Eftersom det inte finns någon ekonomisk grundval för socialreformismen i det koloniala och halvkoloniala Kina som det gör i Europa, är hela proletariatet, med undantag för ett fåtal svartfötter, mycket revolutionärt.

För det andra, kom det kinesiska proletariatet från och med det ögonblick det uppträdde på den revolutionära scenen under ledning av sitt eget revolutionära parti Kinas kommunistiska parti och blev den politiskt mest medvetna klassen i det kinesiska samhället.

För det tredje, det kinesiska proletariatet, därför att det i stort sett stammar från ruinerade bönder, är naturligt förbundet med bondemassorna, vilket underlättar för det att forma ett fast förbund med dem.

Därför är det kinesiska proletariatet, trots vissa ofrånkomliga svagheter, till exempel, dess litenhet (i jämförelse med bönderna), dess ungdom (i jämförelse med proletariatet i de kapitalistiska länderna) och dess låga bildningsnivå (i jämförelse med bourgeoisins), icke desto mindre den kinesiska revolutionens väsentligaste drivkraft. Därest inte den kinesiska revolutionen leds av proletariatet kan den omöjligt segra. För att ta ett exempel från det förgångna, 1911 års revolution misslyckades, därför att proletariatet inte medvetet tog del i den och kommunistiska partiet ännu inte fanns till. Under senare år vann revolutionen av åren 1924-27 till en tid stor framgång, därför att proletariatet medvetet deltog i den och ledde den och kommunistiska partiet redan existerade. Men den slutade med nederlag, därför att storbourgeoisin förrådade sitt förbund med proletariatet och svek det gemensamma revolutionära

* Jordfördelningen resulterar ju nämligen i att de i 3) nämnda 70 procenten fattiga bönder och lantarbetare förvandlas till mellanbönder. *Övers. anm.*

programmet och även därför att det kinesiska proletariatet och dess politiska parti ännu inte hade revolutionär erfarenhet tillräckligt. Tag nu det pågående antijapanska kriget därför att proletariatet och det kommunistiska partiet utövar ledningen i den Antijapanska nationella enhetsfronten har hela nationen enats och det stora försvarskriget har inletts och genomförs beslutsamt.

Det kinesiska proletariatet bör förstå att ehuru det är den klass som har den högsta politiska medvetenheten och känslan för organisation, kan det inte segra enbart genom sin egen styrka. För att kunna vinna måste det, allt efter de skiftande betingelserna, ena sig med alla klasser och skikt som kan delta i revolutionen och måste organisera en revolutionär enhetsfront. Bland alla klasserna i det kinesiska samhället är bönderna trofasta bundsförvanter till arbetarklassen, städernas småbourgeoisier pålitliga bundsförvanter och den nationella bourgeoisin en bundsförvant under vissa perioder och i viss utsträckning. Detta är en av de grundlagar som bekräftats av Kinas nutida revolutionära historia.

6. Landstrykarna

Kinas ställning som koloni och halvkoloni har givit upphov till en omfattande arbetslöshet såväl på landsbygden som i städerna. Eftersom de arbetslösa vägras att försörja sig med lagliga medel, tvingas många av dem att göra det på olagligt sätt, detta förklarar tillvaron av rövarna, gangsterna, tiggarna, de prostituerade och de många som lever på att göra affärer i vidskepelse. Detta samhällsskikt är ostadigt; medan en del är benägna att låta sig köpas av kontrarevolutionen, kan en annan ansluta sig till revolutionen. Dessa människor saknar konstruktiva egenskaper och är mera inställda på förstörelse än på uppbygge. Då de ansluter sig till revolutionen blir de en källa till de ”kringströvande rebellernas” ideologi och anarkistisk ideologi i revolutionärernas led. Därför bör vi veta hur vi ska forma om dem och skydda oss mot deras förstörelselusta.

Det ovanstående utgör vår analys av den kinesiska revolutionens drivkrafter.

5. Den kinesiska revolutionens karaktär

Vi har nu vunnit en insikt i det kinesiska samhällets natur, dvs i de särskilda betingelserna i Kina; denna insikt är en viktig förutsättning för att kunna lösa Kinas alla revolutionära problem. Vi är också klara över den kinesiska revolutionens angreppsmål, uppgifter och drivkrafter; dessa är grundfrågorna i revolutionens nuvarande skede och uppkommer ur det kinesiska samhällets särskilda natur, dvs ur Kinas särskilda betingelser. Då vi förstår allt detta kan vi nu förstå ytterligare en av revolutionens grundfrågor i nuvarande skede, dvs den kinesiska revolutionens karaktär.

Vilken är nu den kinesiska revolutionens karaktär i nuvarande skede? är den en borgerligt-demokratisk eller en proletärt-socialistisk revolution? Den är uppenbarligen inte det sistnämnda utan det förstnämnda.

Eftersom det kinesiska samhället är kolonialt, halvkolonialt och halv-feodalt, eftersom imperialismen och feodalismen är den kinesiska revolutionens huvudfiender, eftersom revolutionens uppgifter är att störta dessa två fiender medels en nationell och demokratisk revolution, i vilken bourgeoisin ibland deltar, och eftersom revolutionens udd är riktad mot imperialismen och feodalismen och inte mot kapitalismen och den kapitalistiska privategendomen i allmänhet även om storbourgeoisin förråder revolutionen och blir fiende till den eftersom allt detta är sant är den kinesiska revolutionens karaktär i nuvarande skede inte proletärt-socialistisk utan borgerligt-demokratisk.²³

²³ Se V. I. Lenin: ”Socialdemokratiens agrarprogram i första ryska revolutionen åren, 1905 1907”, *Samlade skrifter i urval*, Arbetarkulturs förlag, Stockholm 1943, bd 5, s. 176 217.

I våra dagars Kina är den borgerligt-demokratiska revolutionen emellertid inte av den gamla allmänna typen, som numera är föråldrad, utan av en ny, särskild typ. Vi kallar denna typ den ny-demokratiska revolutionen, och den utvecklas i alla andra koloniala och halvkoloniala länder lika väl som i Kina. Den ny-demokratiska revolutionen är en del av den proletärt-socialistiska världsrevolutionen, ty den bekämpar beslutsamt imperialismen, dvs den internationella kapitalismen. Politiskt strävar den att upprätta de revolutionära klassernas gemensamma diktatur över imperialisterna, förrädarna och reaktionärerna och bekämpar det kinesiska samhällets omvandling till ett samhälle under bourgeoisins diktatur. Ekonomiskt syftar den till att nationalisera imperialisternas, förrädarnas och reaktionärernas alla stora företag och kapital och att bland bönderna fördela den jord som godsägarna innehar samtidigt som den bevarar den privatkapitalistiska företagsamheten i allmänhet och inte avskaffar de rika böndernas hushållning. Sålunda röjer den nya typen av demokratisk revolution, å ena sidan, väg för kapitalismen och skapar, å andra sidan, förutsättningarna för socialismen. Den kinesiska revolutionens nuvarande skede är ett övergångsskede mellan det koloniala, halvkoloniala och halvfeodala samhällets avskaffande och ett socialistiskt samhälles upprättande, dvs det är en ny-demokratisk revolutionsprocess. Denna process, som började först efter Första världskriget och den ryska Oktoberrevolutionen, inleddes i Kina med Fjärdemajrörelsen år 1919. En ny-demokratisk revolution är en antiimperialistisk och antifeodal revolution genomförd av folkets breda massor under proletariatets ledning. Endast genom en sådan revolution kan det kinesiska samhället gå framåt till socialismen; någon annan väg finns inte.

Den ny-demokratiska revolutionen skiljer sig högst avsevärt från Europas och Amerikas demokratiska revolutioner därigenom att den inte resulterar i en bourgeoisins diktatur utan i en diktatur utövad av alla de revolutionära klassernas av proletariatet ledda enhetsfront. I det pågående försvarskriget är den antijapanska demokratiska politiska makt som upprättats i de basområden vilka befinner sig under kommunistiska partiets ledning den Antijapanska nationella enhetsfrontens politiska makt. Denna är varken en borgerlig eller en proletär enklassdiktatur, utan de revolutionära klassernas gemensamma diktatur under proletariatets ledning. Alla som tagit ställning för motstånd mot Japan och för demokratin är, oavsett partitillhörighet, berättigade att ha del i denna politiska makt.

Den ny-demokratiska revolutionen skiljer sig också från en socialistisk revolution däri att den störtar imperialisternas, förrädarnas och reaktionärernas välde i Kina men inte förintar någon del av kapitalismen, som är i stånd att bidra till den antiimperialistiska, antifeodala kampen.

Den ny-demokratiska revolutionen sammanfaller i grunden med den revolution som förutsetts i Folkets tre principer sådana dessa förespråkades av dr Sun Yat-sen år 1924. I det Manifest från Kuomintang's första rikskongress, som utgavs det året, förklarade dr Sun Yat-sen:

Det så kallade demokratiska systemet i moderna stater monopoliseras vanligen av bourgeoisin och har blivit blott och bart ett instrument för gemene mans förtryckande. Däremot innebär Kuomintang's demokratiprincip ett demokratiskt system i vilket hela folket har del och som inte är fåtalets privategendom.

Han tillade:

Sådana företag som banker, järnvägar och flyglinjer, vilka har monopolkaraktär eller är för stora för att drivas privat, ska, vare sig de ägs av kineser eller av utlänningar, drivas och administreras av staten så att privat kapital inte kan dominera folkförsörjningen: detta är huvudprincipen för kapitalets reglering.

Och i sitt Testamente framhöll dr Sun återigen grundprincipen för inrikes- och utrikespolitiken: "Vi måste resa folkets massor och förena oss i gemensam kamp med de nationer, som behandlar oss som jämlikar." Folkets tre principer för den gamla demokratin, som

anpassats till de gamla internationella och inhemska betingelserna, blev således omformade till den nya demokratin Folkets tre principer, som är anpassade till de nya internationella och inhemska betingelserna. Det var till dessa sistnämnda Folkets tre principer och inga andra Kinas kommunistiska parti hänvisade, då det i sitt Manifest av den 22 september 1937 förklarade att ”enär Folkets tre principer är vad Kina i dag behöver, är vårt parti berett att kämpa för att de helt och fullt förverkligas”. Dessa Folkets tre principer förkroppsligar dr Sun Yat-sens Tre stora politiska riktlinjer förbund med Ryssland, samarbete med kommunistiska partiet och hjälp till bönderna och arbetarna. Under de nya internationella och inhemska betingelserna är Folkets tre principer i varje utformning som avviker från de Tre stora politiska riktlinjerna, inte revolutionära. (Här ska vi inte syssla med faktum att medan kommunismen och Folkets tre principer överensstämmer ifråga om det grundläggande politiska programmet för den demokratiska revolutionen, skiljer de sig i alla andra avseenden.)

Proletariatets, böndernas och övriga småborgerliga gruppers roll i Kinas borgerligt-demokratiska revolution kan följaktligen inte ignoreras vare sig det gäller formeringen av styrkorna för kampen (dvs, i enhetsfronten) eller statsmaktens organisation. Envar, som söker att förbigå dessa klasser, kommer med säkerhet att vara ur stånd att lösa problemet om den kinesiska nationens öde eller över huvud taget något av Kinas problem. Den kinesiska revolutionen måste i nuvarande skede sträva att skapa en demokratisk republik, i vilken arbetarna, bönderna och de övriga grupperna av småbourgeoisin allesammans intar bestämda positioner och spelar en bestämd roll. Med andra ord, det måste vara en demokratisk republik grundad på ett revolutionärt förbund mellan arbetarna, bönderna, städernas småbourgeois och alla andra som är motståndare till imperialismen och feodalismen. Endast under proletariatets ledning kan en sådan republik bli helt förverkligad.

6. Den kinesiska revolutionens perspektiv

Nu då grundfrågorna det kinesiska samhällets natur och den kinesiska revolutionens angreppsmål, uppgifter, drivkrafter och karaktär i nuvarande skede har klarlagts är det lätt att se dess perspektiv, det vill säga, att begripa förhållandet mellan den borgerligt-demokratiska och den proletärt-socialistiska revolutionen, eller mellan den kinesiska revolutionens innevarande och framtida skeden.

Det råder inget tvivel om att den kinesiska revolutionens slutperspektiv inte är kapitalism, utan socialism och kommunism, eftersom Kinas borgerligt-demokratiska revolution i nuvarande skede inte är av den gamla allmänna typen utan en demokratisk revolution av en ny särskild typ en ny-demokratisk revolution och eftersom den äger rum i 1930- och 1940-talens av socialismens uppstigande och kapitalismens förfall kännetecknade nya internationella omgivning, under det andra världskrigets period och i revolutionens era.

Det är emellertid inte alls förvånande utan helt att vänta att en kapitalistisk hushållning ska utvecklas i viss utsträckning inom det kinesiska samhället, i och med att hindren för kapitalismens utveckling sopas undan efter revolutionens seger, eftersom den kinesiska revolutionens syfte i nuvarande skede är att förändra samhällets nu bestående koloniala, halvkoloniala och halvfeodala tillstånd, dvs att sträva för att fullborda den ny-demokratiska revolutionen. En viss grad av kapitalistisk utveckling kommer att vara ett oundvikligt resultat av den demokratiska revolutionens seger i det ekonomiskt efterblivna Kina. Men detta kommer endast att vara en sida av den kinesiska revolutionens resultat och inte hela bilden. Hela bilden kommer att visa utveckling av såväl de socialistiska som de kapitalistiska faktorerna. Vilka kommer de socialistiska faktorerna att vara? Proletariatets och kommunistiska partiets växande relativa betydelse bland de politiska krafterna i landet; att proletariatet och kommunistiska partiet utövar ledningen, vilket bönderna, de intellektuella

och städernas småbourgeoisi redan accepterar eller troligen kommer att acceptera; och den statliga, av den demokratiska republiken ägda sektorn i folkhushållningen, samt den kooperativa, av det arbetande folket ägda sektorn av folkhushållningen. Alla dessa kommer att vara socialistiska faktorer. Läger man härtill en gynnsam internationell omgivning, är det högst sannolikt att Kinas borgerligt-demokratiska revolution slutligen kommer att undvika en kapitalistisk framtid och glädja sig åt en socialistisk framtid.

7. Den kinesiska revolutionens dubbla uppgift och Kinas kommunistiska parti

Sammanfattar vi de föregående avsnitten i detta kapitel, kan vi se att den kinesiska revolutionen som helhet innefattar en dubbel uppgift. Det vill säga, den omsluter både den borgerligt-demokratiska revolutionen (den ny-demokratiska revolutionen) och den proletärt-socialistiska revolutionen, dvs både det nuvarande och det framtida skedet i revolutionen. Ledningen i denna dubbla revolutionära uppgift vilar på Kinas kommunistiska parti, proletariatets parti, utan vars ledning ingen revolution kan lyckas.

Att fullborda Kinas borgerligt-demokratiska revolution (den ny-demokratiska revolutionen) och att, när alla nödvändiga betingelser mognat, omvandla den till en socialistisk revolution det är totalsumman av Kinas kommunistiska partis stora och ärorika revolutionära uppgifter. Varje partimedlem måste vinnlägga sig om dess uppfyllande och får under inga förhållanden ge upp på halva vägen. En del omogna kommunister tror, att vår uppgift är begränsad till den pågående demokratiska revolutionen och inte innefattar den framtida socialistiska revolutionen eller föreställer sig att den nuvarande revolutionen eller agrarrevolutionen faktiskt är en socialistisk revolution. Det måste med kraft påpekas att dessa åsikter är felaktiga. Varje kommunist bör veta att den revolutionära rörelsen i Kina, som leds av kommunistiska partiet, som helhet tagen omfattar två skeden, dvs den demokratiska och den socialistiska revolutionen, vilka är två till sitt väsen skilda revolutionära processer, och att den andra processen kan genomföras först sedan den första avslutats. Den demokratiska revolutionen är den nödvändiga förberedelsen för den socialistiska revolutionen, och den socialistiska revolutionen är den oundvikliga fortsättningen på den demokratiska revolutionen. Slutmålet, för vilket alla kommunister kämpar, är att skapa ett socialistiskt och kommunistiskt samhälle. En klar förståelse av såväl skillnaderna som det ömsesidiga sambandet mellan den demokratiska revolutionen och den socialistiska är oumbärlig om vi ska kunna ge riktig ledning åt den kinesiska revolutionen.

Med undantag för kommunistiska partiet finns det inget parti (borgerligt eller småborgerligt) som rör med uppgiften att leda Kinas två stora revolutioner, den demokratiska och den socialistiska revolutionen, till dess de är helt genomförda. Kommunistiska partiet har, allt sedan den dag det föddes, tagit denna dubbla uppgift på sina skuldror och har i arton år kämpat hårt för att genomföra den.

Det är en uppgift som är både ärorik och mödosam. Och den kan inte utföras utan ett bolsjeviserat kinesiskt kommunistiskt parti, som omfattar hela landet och har en bred masskaraktär, ett parti som är fullständigt konsoliderat såväl ideologiskt som politiskt och organisatoriskt. Därför är det varje kommunistis plikt att aktivt delta i uppbygget av ett sådant kommunistiskt parti.